

MÚLTIDÉZŐ

X . É V F O L Y A M , 2 0 1 0 . I I I . K Ü L Ö N S Z Á M

A Múltidéző idei harmadik száma két témával foglalkozik. A MITIKUS MÚLTUNK EMLÉLKEI egy fennmaradt legenda nyomába ered, és keresi annak valóságalapját, míg az EGY KIS CSALÁDNÉVTÖRTÉNET a vezetékneveink múltban gyökerező tartalmait kitanja, illetve, hogy az egyes falurészekben a nem anyakönyvi forrásokon kívül mikor jelennek meg a településünkön. Az utóbbihoz most nem mellékelünk képeket, ezért vettük egy kalap alá a két témát.

Létezett egy legenda a lipárti templom építéséről, ami a múlt század közepéig szájhagyományban fennmaradt. Eszerint három falu, Bárdos, Milek és Lipárt közösen határozta el, hogy templomot épít a három falu közötti területen, a későbbi Papkert területén. Azonban három éjjel egymás után az angyalok a templom mai helyére hordták át az építőanyagot. Ezt isteni jelként értelmezték, és a templomot a mai helyén építették fel. A legenda tehát összeköti a Papkerttel a lipárti templomot. A Papkert az a földterület, ahol a mindenkor lipárti, majd szécsenyi plébános földje volt. A XVII. század második feléig Lipárton, egy templomhoz közeli telken (a templomhoz vezető út baloldalán) volt a plébánia, ám az 1674-es Tormási féle vizitáció szerint már annyira romossá vált, hogy az a döntés született, hogy kerüljön át Szécsenybe, ahol először különböző házaknál lakott a plébános. Ettől kezdve már nem a lipárti templom volt az anyatemplom, hanem a szécsenyi.

A lipárti templom Miklós nevű papját 1329-ben említik meg először, tehát ekkor már állt a templom. A templomot a Ják nemzetség építette, aki Lipárt földbirtokosa volt ebben az időben. 1383-ban Niczky Ferenc (Niczky János fia, aki először használta a Ják nemzetségből a Niczky vezetéknevet) a faluval együtt a templomot a vasvári társaskáptalannak adományozta. Naponta egy csendes és egy énekes misét kellett ezentúl a káptalannak mondani a Niczky család élő és holt tagjaiért. A Niczkyánumot a Szombathelyi Székesegyházban 1945-ig elmondta a káptalan.

Ebben az írásban keressük a kapcsolatot, a kulcsot, ami felnyitja a titkokat a Papkert és a lipárti Keresztelő Szent János templom között. A „kőtemplom” (így nevezi az 1383-as adományozási levél) a 2000-es millenniumi felújításakor levedlette romos vakolatát és napvilágra kerültek a falába beépített római kori épületkövek, így a legenda beigazolódott. A padlástérben a dongaboltzat feltöltéséből pedig a egy római kori feliratos márványtöredék és egy középkori faszobor torzója.

1. kép - A kiszáradt Gyöngyös meder a Papkertnél; 2. kép - A Papkert a Google Earth 2008-as felvételén; 3. kép - Gyűrűkulcs a Papkertből

A 2008-as Google Earth műholdképen, ami egy téli lenyugvó napi surlófényes felvétel, jól látható a Papkert melletti kiszáradt Gyöngyös meder fölött a Tető magaslatának délnyugati lejtőjén, egy nagy kiterjedésű geometrikus objektum. Az itt eddig előkerült római kori leletek alapján egy hajdani villagazdaságra gondoltunk egészen 2016-ig, amikor is egy 5/4-es nagyságú bronz hüvelykujjtöredék elő nem került. Márpedig 5/4-es bronzszobor egy római kori villagazdaság területén nem gyakori Pannonia területén, viszont a katonai táborokban annál inkább (Dunaszececskő, Paks-Dunakömlőd), ahol 5/4-es bronz császárszobor maradványok kerültek napvilágra. Amennyiben a Papkert területén is ez volt, akkor érthetővé válik a faluban több helyütt ma is látható római kori épületkövek múltja. A katonai táborok már az ókorban is a városokon kívül létesültek. A Papkert területe mindenesetre már korábban is lakott volt, mivel pattintott kőpenge, és későkelta kerámiatöredékek is kerültek elő a helyszínen. A rómaiak szinte mindenütt lakott területeket fejlesztettek tovább. A Papkert, mint említettük a Tető déli ereszkedője, a település egyik legmagasabb pontja (183,5 m). A másik ilyen, tőle átellenben déli irányban a Köves (185 m), a Boláta patak/ Fekete-ér /Nagy-ér mentén, ahol kőbalta, kelta kori kerámia és római kori emléktárgyak kerültek elő. Mindkét helyről, de különösen az utóbbiról jól belátható a környék, talán megfigyelőállásnak is használták.

4. kép - Radiolit kőpenge a Papkertből (3,5 cm); 5. kép - Bronzfibula és III. századi bronzpénzek a Papkertből; 6. kép - Bronzattas Apollo fejfel a Papkertből

1961-ben, Süle József nyugalmazott iskolaigazgató tett bejelentést a szombathelyi Savaria Múzeumnál, hogy az Egeralja dűlőben, Nagy Péter házában római útmaradványt találtak, melyet Buocz Teréz római koros régész azonosított be. (Az idők emlékezetében itt ment régen az országút Rum felé.) A Papkert területén 1913-ban Ambrózy-Migazzi István tanai földbirtokos, Szabó Lőrinc vasszécsenyi plébános engedélyével leletmentő ásatásokat végzett. Kemence, csatorna- és falmaradványok valamint szobortörödékek kerültek elő. A leleteket bevitte a szombathelyi múzeumba, azonban mára nyomuk veszett. A Szombathelyi Újság (03.13) tudósítása szerint a területet ekkor „kőbányának” használták. A Papkert az államosítás után a helyi iskola mindenkorai igazgatójává lett, az ötvenes években Káldy Lajos iskolaigazgató magánásatásokat végzett itt, tehát régészeti szempontból a terület mindenképpen bolygatott.

7. kép - Üvegmozaik kocka a Papkertből (1 cm); 8. kép - Kézi malomkő-töredék a Papkertből (12 cm); 9. kép - Negyed kőbuzogány a Papkertből (7,5 cm); 10. kép - Ötnegyedes bronz hüvelykujj a Papkertből (6,5cm)

Az Új-Ebergényi kastély felújítása előtt, a kastély északi fala mellett egy 2 méteres hatalmas kőpárkány lapult a fűben, illetve a kastély mögötti parkban, egy csoportban több párkánytöredék és 3 oszlop. Ebergényi Benedek alapítója volt a Vas Megyei Régészeti Egyletnek, bizonyosan nem véletlenül, előbb utaltunk rá, hogy kőbányának használták a Papkertet, és a mindenkorai szécsenyi plébánosoknak az Ebergényiek voltak a kegyurai. Mivel Szabó Lőrinc vasszécsenyi plébános, és előtte Gróf Ferenc plébános is helyben hunyt el, az ő magán irat-anyagukat a régi, klasszicista stílusú plébánia elbontásakor a lipárti Stóger vendéglő melletti Füzes feltöltésébe hordták, ahol esetleg naplók, megemlékezések lehettek ezekről a Papkertben előkerült kövekről, amiket az uraság a kastély kertjébe vitetett. Az Új-Ebergényi kastély melletti 2 méteres kőpárkánynak a kastély felújítása során nyoma veszett. A Múltidéző szerkesztője 1980 körül ezekről a kövekről fényképeket készített és beadta azokat a Savaria Múzeum igazgatójának, Bándi Gábornak, azonban semmi nem történt.

11-12. kép - 2 méteres párkány az Új-Ebergényi kastély mellett, feltehetően a Papkertből

Azonban igazán akkor válik érdekessé mindez, ha valóban légiós tábor (XV. Apollinaris légió?) volt a Papkert helyén. Egy 1237-ből származó oklevél Kenéz határleírásában említi meg a kiszáradt Gyöngyös medret, mint határt, tehát a kiszáradt Gyöngyösmeder a XIII. század elején is élő fogalom. Azért fogalmazzunk így, hogy is, mert a IX. században (860. Német Lajos féle oklevél) is találkozunk vele, Sabaria sicca néven, száraz Savaria patakanévként (a Gyöngyöst hívták Savariának), mégpedig nem másutt, mint a Szent Márton hagyományban, születési helyeként. (Kiss Gábor – Tóth Endre – Zágorhidy Czigány Balázs: Savaria – Szombathely története a város alapításától 1526-ig; 1998 Szombathely – 224) Sabaria siccat eddig Szombathelytől Északra keresték, illetve feltételezték, de amennyiben beigazolódná, hogy a Papkert helyén volt a XV. Apollinaris légió, akkor itt volt Sabaria sicca!

13. kép - Három oszlop az Új-Ebergényi kastély parkjában feltehetően a Papkertből; 14-15. kép - Párkánytöredékek az Új-Ebergényi kastély parkjában feltehetően a Papkertből

Egyes történészek szerint a Szentiván nevű települések, illetve a Keresztelő Szent János titulusú templomok esetében a Dunántúlon szinte mindenhol római kori emlékek kerültek elő, e nevek egyértelműen római kori múltra utalnak, illetve vezethetők vissza. Ezt Lipárt este is bizonyítja, még hozzá legenda és valóság formájában egyaránt.

16. kép - Pillértalapzat az Új-Ebergényi kastély parkjában feltehetően a Papkertből; 17. kép - Oszloptalapzat, vagy oszlopfő a Széchenyi utcában feltehetően a Papkertből; 18. kép - Ólom-csapolásos épületkő Lipárton a Papkertből

Itt kell kitérni a múlt század közepéig Lipárton fennmaradt népszokásra, „Szent Iván estin, szerte-szerdén tüzet rakni” (Bálint Sándor: Ünnepi Kalendárium I. – Szent István Társulat 1977 Bp. 463) a lipárti gyöpon (a lipárti templom Gyöngyösön túli oldalán). Tehát itt is élt még a Június 24-i tűzmágia, amit tűzvesélyességi okokra hivatkozva a két háború közt a hatóságok be nem tiltottak. (Boda Károlyné írta le, és ezzel őrizte meg ezt a népszokást.)

18-20. kép - Római kori épületkövek a lipárti templom falában a Papkertből

A Keresztelő Szent Jánoshoz és Szent Ivánhoz köthető hagyományok, ha ki nem is mondják, azt feltételezik, hogy a római kori nyári napforduló ünnepe áhagyományozódott a középkorra, majd az újkorra. Ami másként nem lehetséges, hogy valamilyen formában tovább élt a lakosság, így azon sem csodálkozhatunk már, hogy a kiszáradt Gyöngyös meder neve is

így fennmaradhatott. A mi esetünkben ez azt jelenti, hogy a római kortól máig folytonosan lakott volt a településünk, hogy ez a lakosság persze milyen volt nem tudhatjuk (helyben lakó Pannon őslakosok?), hisz római kori sírok még nem kerültek elő a településen. 1928-ban a Stöger vendéglő mellett avar sírokat találtak, ami valószínű a későbbi mileki temető helye lehetett (a falu, mint Karoling birtok?, Milek falunév eredete – Múltidéző előző száma).

21-22. kép - Római kori épületkövek a lipárti templom padlasterében a Papkertből, és középkori vakolat a padlástérben; 23. kép - A Millenniumi felújításkor előkeült római kori feliratos márványtöredék a lipárti templomból

A lipárti templom Keresztelő Szent János titulusának azonban van egy másik olvasata is. Mint említettük, a templomot a Ják nemzetség építette, akik közül voltak, akik elkísérték II. András királyt a Szentföldre az V. keresztes háborúba (1217-1221). A keresztes hadak elérték Galileába és Jordán folyóhoz, amiben János kereszteszt. Ez mindenképp életre szóló élmény lehetett számukra. Keresztelő Szent János pártfogását a középkor különösen nagyra tartotta. III. Béla király telepítette Magyarországra a Johannita lovagrendet, akik II. Andrást szintén elkísérték a keresztes háborúba. (Bálint Sándor: Ünnepi Kalendárium I. 464) Kenézig ért a Ják nemzetség birtoka 1240-ben, 1243-ban említik először Lipártot a Ják nemzetség birtokai közt. 1267-ben kapja meg a Ják nemzetség (Ebed fiai: Kemén, Ják Rajmond, az utóbbi birtokolta Lipártot is) Nicket birtokul, ahonnan felveszik a Niczky családnevet. Feltételezhetően Jáki András, vagy Jáki Jakab (Ebed unokái, Rajmond fiai) volt a lipárti templom építtetője. (1338-as az utolsó adat életükről) 1329-ben, (amikor az első adat a Lipárti templomról) Jáki András megvált a család rohonci birtokától, ebből a bevételből meg is finanszírozhatta a lipárti templom építését, mivel a korban szokatlanul nagyméretűnek számított. A múlt század második felében bontották el a templomot körülvevő cinteremfalat, ami a középkorban védelmi funkciót is szolgált, a templom egy kisebb magaslatra épült, régen a Gyöngyös egy kisebb ága a falu felül is körbe folyta, gyakorlatilag szigetre épült a templom.

A lipárti templom szentélye 20-25 méterre van a Gyöngyös pataktól, ami egy egyedi középkori keresztesztési szertartást is feltételezhet ebben az időben (középkori keresztesztelőmedence nem maradt fenn a templomban). Az egyház Szűz Márián kívül csak Keresztelő Szent Jánosnak ünnepli meg egyedül a születésnapját, ami Mária és Erzsébet találkozására, vizitációjára vezethető vissza. Valószínű emiatt található a lipárti templomban a gyönyörű XV. századi Szűz Mária szobor is, ami régi egyházlátogatások szerint egy szárnyasoltár központi részét képezte.

24. kép - A Millenniumi felújításkor előkerült mérműves ablaktöredék a lipárti templom déli falán; 25. kép - A Millenniumi felújításkor előkerült középkori szobortöredék a lipárti templomból; 26-28. kép - A lipárti templom középkori Szűz Mária szobra

A most következő családnévlexikon is egyfajta múltfaggatás, mivel minden vezetéknevét a múltba világít be, egy-egy család eredetébe, az ősök foglalkozására, származási helyére, nemzetiségére. A Múltidéző 314 oldalas Helytörténeti Digitális Adattárából (MHDA) dolgoztunk. Mivel Vasszécseny négy középkori faluelődből tevődött össze, a mileki vezetékneveket Lipárthoz a császtiakat Szécsenyhez vettük. A többgenerációs birtokos családoknak csak a birtokba-kerülés dátumát

jelöltük. Vannak néhány betűs eltérésű nevek, amik valószínűleg ugyanazok a családok, de a régi kézírásos források nehezen olvashatók. Az idő kerekét 1960-ig forgattuk vissza, mivel az azt követő családnevek még élnek a faluban.

LIPÁRT

Angler (1912), Balog (1787,1810,1815), Bakó (1802), Balogfalvi Balkó (1456), Baráth (1874,19,1945), Bárdosi (1376), Barsy (1923), Bendekovich (1882), Bendli (1884,1914,1928,1945), Bertha (1826), Bertók (19459, Bezlanovits (1838), Bíró (1873,1913,1942,1949), Boda (1915,1952), Bognár (1942), Bojtár (1786), Bolla (1824), Borsos (1810,1820,1878), Bozzai (1799), Bozzay (1874), Bózsa (1958), Böröcz (1914), Bóke (1720,1786), Bősze (1810), Buidics (1928), Czetter (1928,1930,1945), Czipott (1937), Czlemmer (1874), Csapó (1956), Csendlaky (1954), Cser (1942,1945), Cseresznyák (1919,1942), Csiszár (1790,1802), Csokodej (1346), Csonka (1874), Danka (1874,1914), Dankó (1914), Dankovits (1841), Dávid (1942,1952), Doma (1802), Drajkó (1945), Draskovits (1946), Dudás (1720), Eczetth (1720), Egyed (1790,1802,1810,1820,1874,1939,1942), Ehmann (1833), Fahn (1827), Farkas (1810,1820), Fekete (1720,1787,1802,1810,1820,1871,1914,1915,1928,1938,1947), Felde (1928), Ferkó (1810), Gaber (1914), Geresd (1874,1913,19,193,1942), Gombkötő (1720,1791,1802,1810,1820,1860,1887,1894,1914,1917,1928,1939,1942,1956), Gyűrűs (1996), Hadnagy (1824,1941), Hajas-Hamelik (1917), Hajgató (1797), Hajner (1797), Háger (1900), Hídvégi (1440), Holler (1826), Hofer (1930,1942), Homolka (1872), Horváth (1720,1788,1810,1820,1841,1865,1874,1901,1914,1917,1937,1942,1946,1949), Illés (1954), Ijehögl (1833), Jagodics (1942), Jaksa (1944), Jáki (1243), Jugorits (1947), Kakas (1915), Kalmár (1942), Kamper (1950), Kapui (1790,1802,1810,1820,1874,1892,1914,1925,1937), Káldy (1949,1950,1956), Kántor (1720), Károly (1874), Keglovits (1827,1838,1841), Kelemen (1790), Kis (1720,1871), Kiss (1802,1810,1820,1848,188,1942), Knowlák (1828), Koller (1826), Koltay (1233), Kopffer (1752), Kovács (1525,1720,1797,1871,1920,1938,1942), Kováts (1820,1945), Kutasi (1839), Krausz (1820), Kuffstein (1788), Kűhár (1936,1950), Ládonyi (1448), Lajcsák (1948), Lakatos (1720,1787,1921), Lanterbach (1831), Lempeg (1942), Leitgeb (1823), Lévai (1942), Lint (1823), Mándli (1828), Mariczán (1752), Marton (1802,1820,1884,1902,1914), Máytás (1928), Menyhárt (1813), Mesterházi (1440), Meyferl (1830), Meszlen (1913), Mészner (1884), Meszler (1886,1917,1928), Mileki (1365), Mischafter (1810), Molnár (1823,1873,1884), Nagy (1412,1713,1720,1752,1793,1802,1810,1820,1892,1914,1939,1942,1949), Nardai (1873,1884,1908,1928,1942), Nemes Horváth (1825), Németh (1914,1928), Niczky (1383), Németh (1802,1813), Némethy (1920), Novák (1820,1839,1871), Osztemann (1916), Paál (1942), Pallosi (1942), Pál (1933,1942), Pap (1884), Papp (1942), Parvi (1810), Pataki (1839), Pápai (1952), Pásti (1897,1913), Pásty (1873), Pecöli Zarka (1482), Pegán (1912,1928,1945), Pégán (1918), Perczely (1827), Pethő (1882), Petz (1952), Pintér (1871,1928,1942), Piskor (1884,1914,1915), Ponfrác (1720), Pozsonyi (1955), Pungor (1928,1942,1945), Rádosich (1828), Reiger (1871), Remiás (1928), Rosta (1720), Santinger (1802), Sákovics (1918), Sávoly (1942), Schneman (1837), Sebestyén (1763), Scheer (1945), Simon (1824,1871,1884), Somogyi (1810), Sonpek (1812), Soós (1810,1820), Sós (1802,1871), Stöger (1862,1945,1954,1956), Subner (1805), Sütő (172,1802,1810,1820,1848,1871,1914,1915,1931,1939,1942,1956), Stencinger (1950), Stefánik (1841), Szabó (1942), Szalai (1872,1914), Szarvasi (1856), Szakács (1812), Szakáts (1792), Szekeres (188,1913,1931), Szendi (1948), Szentmártoni (1946), Szép (1786), Szkol (1900,1936,1944,1946,1948,1950), Szmodics (1861), Szokolics (1928), Szolnok (1896), Szombathelyi (1928), Szovák (1945), Takács (1492,1720,1788,1802,1889,1914,1942), Takáts (1796,1810,1820), Tamás (1871), Tarlac (1824), Tasler (1790,1810), Tiborc (1890,1915), Torda (1952), Tóth (1789,1802,1810,1820,1917,1953,1956), Tőke (1952), Unyomi Balkó (1374), Varga (1501,1839,1942,1947), Vámos (1952), Velladics (1870), Vincze (1918), Vörös (1752,1786,1791,1839,1908,1928), Wittmann (1925), Wlasich (1920), Zarka (1720), Zarnoll (1720), Zsigmond (1875).

SZÉCSÉNY

Abai (1934,1945,1947,1954,1958), Abay (1948,1949,1950), Ács (1720), Áts (1876), Adorján (1857), Babics (1947), Babocs (1947), Bacskovszky (1947), Boda (1943,1945), Badics (1903,1914,1928,1931), Bagoly (1928), Bakó (1956), Bakos (1928,1931,1960), Balaton (1857), Balga (1938), Balog (1813,1900,1933), Balogh (1841,1947), Barlay (1841), Baranyai (1914), Baráth (1900,193,1931,1956), Bánn (1947), Bárdics (1918), Battyányi (1777), Belegi (1919), Bence (1949), Benekezázi (1915), Bertók (1767,1925,1941,1952,1957), Bertuéli (1713), Bényei (1935,1941,1942,1945,1954,1958), Bindics (1918,1943,1945), Birizer (1720), Boda (1928), Borbély (1609), Bornemissza (1903), Borossay (1892), Bozi (1914), Bödei (1898), Bödör (1925), Bősze (1943), Brezovszky (1912), Buczella (1931), Budai (1884), Chernel (1547), Cigler (1943), Czentár (1947), Czupi (1857), Császár (1916), Csekli (1928), Cser (1857,1943), Cserkész (1857,1900,1903,1928,1931,1933,1957), Cserkisz (1925,1947), Cserkovics (1857), Csizmadia (1947), Cserli (1928), Csoron (1547), Csontos (1783), Csörge (1609), Dancs (1954), Dankovics (1928,1931), Darabeli (1720), Darázs (1947), Dávid (1928), Desits (1954), Dékán (1928), Dienes (1616,1720,1767), Deutsch (1902,1925), Dobri (1947), Doma (1911), Dorosz (1928,1931), Doroszlay (1911), Dömölky (1547), Dragonics (1642), Dragovics (1903,1947,1956), Dragovits (1857,1892,1920,1931), Ebeczki Blaskovich (1837), Egerváry (1633), Enyingi Török (1538), Eöry (1767), Fall (1823), Faller (1928), Farkas (1856) Fábrián (1947), Fábíts (1785), Fehár (1914), Fekete (1918,1933), Ferencz (1914,1925,1931,1947), Fleigstok (1898), Freidl (1767), Firt (1720), Frischmann (1884), Fuchs (1904), Gaál (1611), Gájár (1914), Gájári (1914), Gayer (1950), Gáspárdy (1918), Gergye (1957), Gersei Pethő (1616), Germánetz (1760), Geszti (1739), Gécsek (1947), Gombkötő (1947), Grádics (1716), Guthi Ország (1552), Guzmics (1903,1913), Guzmits (1914), Güttel (1947), Györváry (1642), Haraszti Táplán (1434), Haxthausen (1898), Hegedűs (1928,1947), Hersics (1947), Hetyei (1928), Homonnai Drugeth (1571), Hosszú (1945), Heller (1857), Hevenessy (1650), Horváth (1639,1720,1763,1823,1857,1884,1895,1903,1931,1947), Hutter (1823), Huzella (1945), Iszak (1943), Izsák (1928,1943), Izsákfalvi (1547), Jagodics (1942,1947), Jakapi (1946,1949,1956,1957), Janzsó (1912), Járovics (1947), Joó (1767), Kalános (1947), Kalmár (1928,1931,1942,1947), Karácsony (1931), Kaufamann (1932), Kápolnay

(1541), Kápolnásfeldei (1353), Kapuvári (1730), Karmossy (1869), Kelemen (1767), Kenesei (1914), Keszei (1947), Késmárki Késmárky (1813), Kirbauer-Keve (1913,1945, 1947), Kis (1720,1857,1925,1933,1947), Kiss (1884,1903,1931,1946,1949,1957), Kiricsi (1857), Kisfaludy (1667), Kóbor (1947), Kollár (1826), Komáromy (1690), Koráncsi (1947), Korcz (1954), Korenika (1912), Korlátközi (1496), Koroknai (1942,1945,1947,1949,1956), Kopácsi (1943,1947), Kosztolecz (1943), Kosztolicz (1947,1950), Kovács (1720,1857,1903,193,1941,1947), Kőműves (1857,1917,1928,1931), Kőműves (1767,1815,1872,1903,1947), Köves (1841), Krausz (1928), Kresznarits (1720), Krilov (1943), Kristály (1947), Kulcsár (1918), Langhammer (1925,1928,1931,1934), Lenk (1925), Leporini (1642), Lerót (1942), Lévai (1943), Lipics (1942,1943), Liptai (1674), Liska (1943), Lorencs (1947), Lukafalvi Zarka (1787), Magdics (1945,1947,1950), Magyar (1752), Mandli (1897), Marác (1943), Martonfalvay (1546), Márfi (1857,1903,1928,1931,1945,1947), Márffy (1767), Maróti (1925), Marton (1928), Matay (1720), Mattyus (1628), Mándli (1947), Menczinger (1914), Menyhárd (1839), Meszku (1947), Mészáros (1720,1945,1949,1954), Mihák (1829), Mihálovics (1943), Móddi Reginus (1630), Molnár (1720,1914,1931,1942,1945,1947), Moór (1767), Móricz (1947), Nagy (1699,1763,1815,1857,1902,192,1931,1947,1949), Nádasdy (1626), Nardai (1947), Neher (1917), Németh (1767,1895,1928,1931,1947,1949), Némethy (1943), Németújvári Batthyány (1780), Novák (1786), Neke (1884), Nyári (1767), Odor (1660), Okolicsányi (1660), Oláh (1943), Omilák (1841), Orsós (1947), Oswald (1857,1931,1942,1947,1950), Oswald (1903,1928), Orehóczy (1649), Óri (1903,1914,1931,1942,1956), Pajor (1947), Palkovics (1803), Pallosy (1949,1954), , Patkós (1947), Paulkovits (1928), Paumkircher (1488), Páhoki (1945), Pál (1947), Páll (1947), Pemmflinger (1544), Perenyei (1669), Peszlen (1947), Pettermann (1751), Pék (1928,1930), Pincker (1950), Pintér (1720,1928,1947), Pletaller (1767), Pogán (1752), Polányi (1474,1783), Polzen (1948), Ponyhart (1947), Portschy (1944), Prandler (1954), Preicz (1914,1942,1943,1949,1958), Preisinger (1918,1945), Preispenger (1903,1915,1928,1930,1945,1947,1949,1952), Princker (1947), Pungor (1767,1857,1897,1903,1931,1947), Pusker (1867), Pünger (1914), Raffensperger (1938,1947,1948), Rába (1942), Rákóczi (1943), Recsetár (1952), Reisinger (1945,1950), Resetarics (1750), Ronkay (194,1947,1948,1950), Rosenberg (1911), Rosenthal (1906,19,1945), Rosner (1857), Rózsa (194,1947), Savanyó (1942,1945,1947), Savanyu (1956), Sass (1947), Sax (1780), Sámer (1767), Schweiger (1947), Sempacher (1767), Schilson (1713), Sebestyén (1763), Sibinger (1902,1919,1931,1950), Simon (1720,176,1834,1857,1931,1936,1945,1947,1949), Sinkó (1767), Sinkovics (1767), Sinkovits (1807), Sipos (1942,1947), Sobach (1720), Somogyi (1855,1947), Soor (1914), Soós (1616,1903,1928,1931,1947), Sroth (1720), Sümegi (1931), Sütő (1928,1943), Stóger (1841), Süle (190,1931,1935,1945,1947,1952), Stössel (1918), Stralendorff (1932,1943), Svoboda (1904), Szabados (1930), Szabó (1606,1720,1767,1857,1902,1928,1931,1942,1943,1945,1947,1949), Szabolics (1931,1947), Szakály (1947), Szakonyi (1942,1945,1947,1949), Szalai (1720,1841,1857,1672,1884,1903,1917,1931,1943,1947,1956), Szalay (1763,1809,1914,1933,1941), Szapári (1914), Szatmári (1928,1947), Szegedy (1690), Szekeres (1945,1947), Szekér (1884), Szele (1767,1947), Szemes (1857,1877,1903,1928,1931,1941,1947,1949), Szerdahelyi (1857), Székely (1928), Sziber (1947), Sziájtó (1823), Szilasi (1919,1928,1931,1942,1947), Szilassy (1949), Szilágyi (1943), Szombat (1928), Szőlősi (1635), Szűcs (1947), Szvoboda (1919), Talabér (1928,19,1942,1945,1947,1949), Takács (1763,1857,1884,1903,1931,1944), Tallaz (1945), Tamás (1947), Tar (1857,1908,1928,1945), Tarr (1903,193,1940), Tarsoly (1942,1943), Telekesi Ebergényi (1782,1947,1948), Telekesi Török (1642,1767), Tihanyi (1913), Tolnai Festetics (1748), Toros (1607), Tóbiás (1938,1942), Tóth (1720,1786,1815,1857,1942,1949,1957), Török (1942,1947,1949), Valdinger (1947), Vampel (1933), Varga (1616,1857,1885,1903,1914,1931,1945), Vári (1495), Váthos (1767), Veress (1956), Vermes (1912), Viczay (1634), Viniczai (1751), Viola (1945,1947), Virág (1857,1864,1903,1931,1947,1949), Vithy (1815), Vörös (1921,1947), Wagenhoffer (1944), Zboznovits (1958), Zwikel (1914), Zwintzer (1742), Zsámár (1914), Zséder (1947), Zsoldos (1928,1931,1942,1947), Zsugovits (1918,1943).

A történeti írások Lipártot és Szécsenyt magyar falvaknak írják le, ennek ellenére rengeteg idegen eredetű (német, szerb, horvát, szlovák, szlovén stb.) családnévvel találkozunk az évszázadok során. Azt is láthattuk, hogy az idők során egy-egy családnév eltűnik, majd visszatér. Nyilván és csak névazonosságról lehet szó, a régi kihalt, vagy elköltözött, és nincs geneológiai kapcsolatban a későbbivel. Annak is tanúi lehetünk, hogy mindkét falurészben megjelennek ugyanazok a vezetéknevek itt feltételezhető a közös szál, de arra is találunk példát, hogy a két falurészben megjelenő azonos családnév teljesen más eredetű. Azt is látjuk, hogy mindkét falurészben vannak „divatos” családnevek, vagyis olyan szerteágazó leszármazások, amik már a XX. században sem tartották egymással a rokoni szálakat, holott a múltban, valószínűleg egy töről fakadtak. Mivel a családnevek apai ágon öröklődnek, és az anyai családnevek csak felvillannak az összegzésünkben.

Szándékunk ezzel az összeállítással mindenképp az volt, hogy segítsünk a családfakutatóknak, az ugyanis jól kivehető az összeállításból, hogy egy-egy család mikortól volt jelen a településen, és az adatokból az is kivehető, hogy kb. hány generáción keresztül. Sajnos azt sem szabad elfelejteni, hogy azonos vezetéknevel egy időben is voltak olyan családok, akiknek semmi közük nem volt egymáshoz, ilyenkor csupán azonos névrokonságról van szó. Ez különösen a nemzetiségnevekre igaz (Horvát, Németh, Tóth), de ugyanez áll a Nagy, Kis családnevekre is.

Az *i-re*, *y-ra*, vagy *cs-re* és *ts-re* végződő, vagy *e, í*, illetve *ű, í* betűk változatai a hasonló családnevekben valószínűleg egy töről erednek, csak az anyakönyvezésekkor történhetek elírások. Mint korábban említettük, nem anyakönyvekből állítottuk össze a névlexikonunkat hanem a helytörténeti adattárból, az anyakönyvekben található összesítések bizonyos szempontból gazdagabbak, másrésztől szegényebbek.

A Múltidéző sohasem szerette a statisztikákat, de ezúttal nem tudtuk elkerülni, hogy átlátható, egzakt képet alkossunk családneveinkről. Az izgalmas képes első rész után ez bűvárokodást, silabizálást igényel, de úgy gondoljuk, megéri a fáradságot.